

Frédéric H. Fajardie

Így jár minden
politikus bűnöző!
(Clause de style)

FORDÍTOTTA BAYER ANTAL

Frédéric H. Fajardie

Így jár minden
politikus bűnöző!
(Clause de style)

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Frédéric H. Fajardie: Clause de style
Copyright © 1987 by Éditions Denoël
Hungarian translation © Bayer Antal, 2017
Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 661 1

1.

– Rendőrség! Öltözz fel, velünk jössz.

A férfi először megdöbbsent, majd gyorsan összeszedte magát.

– Most viccelnek?

– A magadfajta rohadékokkal soha.

Bernard Zelleimnek hívták. Minden rendőri, igazságügyi, újságírói és politikai körben tényként kezelték, hogy szinte a teljes kábítószerpiacot a markában tartja.

Zelleim bekeményített.

– Feltételezem, hogy van maguknál letartóztatási parancs. Jut eszembe, mutassák csak meg az igazolványukat is!

A két zсарu mosolygott. Durván.

– Ezen ne múljon, te szemétláda.

Az idősebb zsarut Roger Scattinak hívták. A főfelügyelőt már csak három hónap választotta el a nyugdíjtól.

Elővett egy 11,43-as kaliberű Webley 455-öst. Csövét Zelleim mellkasára irányította, aki hebegni kezdett.

– Nézzék, ha együttműködésről lenne szó... igazán nem szükséges...

A másik, harmincas, magas zsarut Nicolas Spierónak hívták. Már nyolc éve volt rendőrnagy, és úgy nézett ki, ennél feljebb nem is fogja vinni.

Az övére csatolt pisztolytáskából lassan előhúzott egy Colt Trooper 357 Magnumot, és olyan határozottan nyújtotta maga elé a revolvert, mint egy ifjú szerelmes, aki virágcsokrot ad a barátnőjének.

Az egész jelenet nem tartott tovább negyvenöt másodpercnél. Ennyi idő alatt Zelleim meg is értette, hogy valami szokatlan történik.

Nagyjából ugyanekkor pillantotta meg a szobába belépő testőret.

Az anyaszült meztelen férfi lassan, két kezét a fejére helyezve lépdelt, nyomában egy furcsa puskával felfegyverkezett harmadik zsaruvál.

Ez utóbbi rendőrtisztet Ernest Latuevának hívták. Mind korban, mind kisebb termetével inkább hasonlított Scatti főfelügyelőre, mint Spiero nyomozóra. Két éve lépett elő rendőrparrancsnokká, ám a rang teljesen közömbös volt számára. Társaihoz hasonlóan a közösség iránt vállalt felelősségnek szentelte életét.

Scatti egy szenvtelen pillantást vetett a testőrré.

– Állj a hátsó fal mellé!

A férfi felmérte a harmincméteres távolságot, amely elválasztotta a gazdagon bútorozott és díszített hatalmas nappali túlsó végétől.

Már a falat érintette a homlokával, amikor belépett egy negyedik zsaru. Huszonhárom éves volt, magas, szőke és zöld szemű. Robert Lutznak már nem volt sok hátra a gyakornokságából, azután teljes jogú felügyelővé válhat.

Zelleimmel mit sem törődve Scattihoz fordult.

– Hoztam a szemeteszsákokat, főnök.

A főfelügyelő mosolyogva bámult a semmibe, és nem válaszolt.

Lutz egy pillanatra összezavarodott, majd ismét megszólította.

– A begyűjtéshez, főnök... a zsákok...

Scatti összeszedte magát.

– Á, Lutz barátom! Bocsásson meg, de ez életem legszebb napja. A zsákok?

– Igen, főnök, mindent begyűjtünk, hogy kibasszunk az örökösökkel...

– Hát persze, a zsákok! Latueva majd bedobja az egészet a Szajnába. De... magánál van az eszköz?

– Öö... igen, főnök!

Lutz kinyitotta a khaki színű zsákot, amelyet a vállán hordott, és átnyújtott Scattinak egy hengert.

Valójában egy ciánpisztolyról volt szó. A működése meglehetősen egyszerű: mihelyst az ember kibiztosítja, a kakas rácsap egy gyújtóra. A lőpor robbanása meglök egy szelepet, az szét-töri a hidrogén-cianid ampullát, és apró cseppeket lövell a célpontra.

Scatti egyenesen a testőrhöz lépett, és az arcába lőtt.

A hatás azonnali volt: a férfi eszméletét veszítette, és kómába zuhant.

A főfelügyelő egykedvűen mérte végig a lá-

bánál fekvő testet, és visszament Zelleimhez, aki sápadtan térdre borult.

– Könyörgök, főfelügyelő úr! Könyörgök! Éppen készültem örökre kiszállni, vége, befejeztem!

Scatti intett az embereinek, akik azon nyomban mozgásba lendültek, bevették a vitrineket, összetörték mindent, amit lehetett, belehasítottak a képek vásznába, felgyújtották a ritka bélyegeket. A törhetetlen vagy értékes anyagból – aranyból, ezüstből, gyémántokból – készült tárgyak pedig a kis szemeteszások aljára kerültek.

Scatti mosolygott.

– Te rohadék! Nem hittem volna, hogy valaha abban a gyönyörben részesítesz, hogy a lábam elé kuporogsz.

Elővett egy rágógumit, lassan lehúzta róla az ezüstpapírt, amit a zsebébe csúsztatott, majd folytatta:

– Tudod, igencsak ideiglenes jellegű tanúja lettél egy országunkban példa nélküli esetnek: a rendőrség megszabadította magát minden béklyótól. Eljött a patkányirtás ideje. Végez-

tünk a tárgyalótermekkel, a balos bírókkal, a sebezhető tanúkkal, a bizonytalan esküdtekkel, a sztárügyvédekkel, a romlott szociológusokkal és az álszakértő pszichiáterekkel. Nagytakarítást végzünk, Zelleim, mint Argentínában. És az a megtiszteltetés ért, hogy rajtad kezdjük.

Hirtelen elhallgatott, észrevette, hogy az emberei felpakolták a fegyvereket és a zsákmányt, és kiadta a parancsot:

– Kifelé! Zelleim, te mész elől!

Neuilly-sur-Seine csendes utcáit alig zavarta meg a két rendőrautó egyébként is diszkrét érkezése. Már tíz perce váraoztak leoltott lámpákkal.

Zelleim lépett ki elsőként. Még mindig a kaszímírgalléros, díszes selyempizsamáját viselte.

A pánik hatására agya ellentmondásos utasításokat küldött. Ha engedelmeskedik, meghal. Igen, de csak pár perc múlva. Talán egy vagy két óra múlva.

Az egyetlen lehetséges alternatívának az tűnt, hogy a meglehetősen gyenge közvilágításban reménykedve kifut az éjszakába, ám a húsába tépő pisztolygolyók gondolatától megbicsaklott a lába.

Megmagyarázhatatlan módon feléledt benne az a hév, amely harminc évvel korábban a magasba repítette.

Ha villámgyorsnak nem is lehetett nevezni az elstartolását, egész tisztességesen sikerült.

Lépésről lépésre erősödött a remény, hogy megúszhatja.

Megtett tíz métert, ötvenet, százat...

A kurva zsernyákok drágán megfizetnek ezért!

Mind a négyen. Feljelenti őket. Rákölt a perre egymilliárdot is, ha kell.

Százötven méter...

Még mindig semmi. A gesztenyefák illatoztak. Zelleim agyán átfutott egy emlék a falusi iskola udvaráról. A játszótér, a vizelde, a fogócskázás és azok az átkozott gesztenyefák a tavaszi fehér tölcsérvirágaikkal.

Kétszáz méter...

Berezelték. Naná! Egy Zelleimmal mégsem mernek ujjat húzni. Elvégre olyan emberről van szó, akit egyenrangúként kezel a maffia, aki bémunkában foglalkoztat nagy hatalmú délkelet-ázsiai hadurakat.

Kétszázötven méter...

Azok a rohadék zsaruk! Beszartak, kipuk-
kadt a lufi! Még szép!

Pedig...

Ez az ötlet, az Ő ÖTLETÜK... neki is eszébe
jutott, nem is egyszer. Sőt, ez volt a legborzal-
masabb rémálma, személyes felfogása szerint
maga az apokalipszis. Szinte utópisztikus ötlet:
ha ezek az idióta zsaruk titokban összefognak,
lőttek mindennek! Akárkit elintézhetnek. Bi-
zonyítékok nélkül. Mert a bizonyítékokat ők
maguk gyűjtik. Tanúk nélkül. Mert a tanúkat
ők kérdezik ki.

Háromszáz méter...

Sikerült! Innen már infravörös irányzékkal
is lehetetlen, figyelembe véve, hogy mennyit
cikkakkolt az útszéli fák között.

Fellélegzett és elvigyorodott. Nem is nézett
ki hülyén az a három zsarú, ott a bejárati lép-
csőn, ahogy látták elszaladni, és mégsem mer-
tek lőni.

Hirtelen belé villant egy riasztó gondolat.

Három zsarú?

Háromszázötven méter.

Három zsarú!

Egy hiányzik! Igen! Az, akinek olyan furcsa

puskája van. A kurva életbe, hát az meg hová tűnt?

Kezében a furcsa puskával Latueva rendőrparancsnok higgadtan várta, amíg véget ér Zelleim előre sejtett kirohanása. A rettegő férfi vagy tíz méterrel előtte állt meg.

Latueva mosolygott.

– Valami Edgar Allan Poe nevű alak írt erről egy novellát. *Reményről kínzatva*. Kizárólag angol nyelven ajánlom.

Enyhén oldalra fordítva a fejét fegyvere csövét nézte, és nagyon kedves hangon magyarázni kezdett.

– Nem akarom untatni a technikai részletekkel, bár igencsak fontosak... Ez egy 16-os kaliberű, lefűrészelt csövű olasz vadászpuska. Mint láthatja, kétlábú állványa is van. Ami nagyon praktikus a 45 fokban leadott lövések esetén, hiszen a puskatussal együtt már három lábon nyugszik. Belecsúsztatunk egy üres töltényt... Tud követni?

Gonoszul mosolygott Zelleimre.

– Nos, ezután a lövedék belecsapódik egy gumitompítóba, itt, pont a benzines üveg alatt.

A rendőr felnézett, megcsodálta a fákát.

– Milyen gyönyörű ez az éjszaka! Imádom az áprilist! Egy apró szellő, izzadó párok szeretkeznek a feldúlt ágyban, cukormáz a koktélos pohár szélén: az élet szép! Kár, hogy máris itthagyt minket, Zelleim úr.

Latueva előrenyújtotta a puskát. A szeme tágabbra nyílt, a hanghordozása megváltozott, akadozni kezdett.

– A benzin! Psssss! Muszáj elégetni magát, tudja? A fertőzésveszély, a toxikus miazmák, a mikrobák, az átkozott bacilusok miatt, tudja?

Majd hirtelen összeszedte magát.

– Ég veled, rohadék!

Zelleim már nem is látta, ahogy a benzines-üveg felrobban a mellkasában.

A narancssárga lángok által megvilágított alakja brutálisan tört össze a csendes éjben.